

DANIELLE STEEL

KÉM

DANIELLE STEEL

KÉM

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Spy*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
Copyright © 2019 by Danielle Steel
All rights reserved
Jacket images: woman © *Richard Jenkins*,
man © *Shutterstock*
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by F Nagy Piroska, 2022

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2022
honlap: www.maecenaskiado.hu

*Drága gyerekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának
Maxxnak és Zarának.*

*Legyetek mindig boldogok,
éljeteK biztonságban,
merész vállalkozásaitokban
szerető társak álljanak mellettetek,
legyetek okosak, szerencsések és áldottak,
s hosszú, boldog élet várjon rátok.*

Legforróbb szeretetemmel,

Mami / d. s.

„Minden nagy álmom egy álmodozóval kezdődik. Mindig jusson eszedbe: megvan benned az erő, a türelem és a szenvedély, hogy elérd a csillagokat és megváltoztasd a világot.”

ISMERETLEN FORRÁS

Első fejezet

Visszagondolva, Alexandra Wickham emlékezetében 1939 nyara tűnt az utolsó „normális” nyárnak. Öt év telt el a tizennyolc évesen átélt első, nevezetes londoni „szezonja” óta, amire a szülei kislány korától kezdve izgalommal és várakozással tekintettek. Ő maga is szentül hitte, hogy élete meghatározó pillanata, örökre szóló élménye lesz az a nap, amikor a többi arisztokrata család leányaival együtt bemutatják az udvarban. Ezzel hivatalosan is bebocsáttatást nyer a társaságba. Amióta III. György 1780-ban felesége, Charlotte királyné tiszteletére megrendezte az első bált, az eseményen való megjelenés és az udvarnál történő bemutatás adott alkalmat a fiatal arisztokrata hölgyeknek arra, hogy jövendőbeli férjük szeme megakadjon rajtuk. Az egymásra találást követően viszonylag rövid időn belül várható volt a házasság létrejötte. Az 1930-as években ugyan a modern felfogású szülők ezt a dolgot már kevésbé vették komolyan, ettől azonban a remélt kimenetel mit sem változott.

Anyja Párizsban, Jean Patou-nál csináltatta számára azt a csodálatos hófehér, csupa csipke szaténruhát, amelyben Alexet bemutatták V. György és Mária királyné udvarában, majd debütált Charlotte Királyné Bálján. Karcsú, magas termetével, szőke hajával feltűnő szépség volt, így sohasem szűkölködött udvarlókban.

Bátyjai, William és Geoffrey könyörtelenül kicsúfolták, amiért elsőbálozó létére nem sikerült a londoni szezon elején szert tennie egy férjjelöltre. Alex számára, aki a család többi tagjához hasonlóan kislány kora óta bolondult a lovakért, óriási változást jelentett, hogy mostantól partikra, bálókra és társasági összejövetelekre kellett járnia. Fivérei gúnyolódása miatt fiús lány lett belőle, mert csak így tudta elviselni őket. Fárasztó, néha egyenesen kemény munkaként élte meg, hogy minden este elegáns ruhát kell viselnie, és illően felöltözve kell megjelennie londoni ebédeken.

Sok barátnőt szerzett a többi elsőbálozó között, akiknek többsége a szezon végére eljegyzett menyasszony lett, és röviddel utána férjhez is ment. Alex el sem tudta képzelni, hogy tizennyolc évesen hozzámenjen valakihez. Egyetemre szeretett volna járni, amit apja fölöslegesnek, anyja meg egyenesen helytelennek tartott. Alex a történelmi tárgyú írások lelkes olvasója és tanulmányozója volt. Gondos nevelőnők serege oltotta belé a tudásszomjat és az irodalom szeretetét, ők csiszolták tovább az akvarellek festésében, a bonyolult hímzések és gobelinek készítésében mutatkozó tehetségét. Veleszületett nyelvérzéke segítette abban, hogy szinte tökéletesen megtanuljon franciául, németül és olaszul. Franciául és németül ugyanúgy beszélt, mint angolul, amit senki sem tartott különösebben nagy teljesítménynek, de az olasztudása is csaknem anyanyelvi szintű volt. Élvezettel olvasott franciául és németül. Könnyedén és kecsesen táncolt, ezért kifejezetten népszerű partner volt a bálokon, amelyekre a családjával ment el.

Alexben azonban sokkal több volt annál, mint hogy könnyedén táncolta a francia négyest, szerette

az irodalmat, és tehetsége volt a nyelvekhez. A férfiak, akik ismerték, mind azt mondták rá, hogy „van benne spiritusz”. Nem rejtette véka alá a véleményét, és remek humorérzéssel áldotta meg a sors. A két bátyja barátai maguk közé fogadták, de szépsége ellenére csak kevesen tudták elképzelni, hogy elvegyék feleségül. Azokat, akik elfogadták volna a kihívást, Alex halálosan unalmasnak találta. Nem vágyott arra, hogy elzárva éljen Hampshire-ben, ahol a szülei kúriája állt, esténként a kandalló mellett hímезgetve, mint az anyja, vagy egy rakás rakoncátlan gyereket nevelgetve, mint amilyenek a testvérei voltak. Talán majd később, gondolta, de az biztos, hogy nem tizennyolc évesen.

Gyorsan elröppent az az öt év az 1934-es londoni szezon óta, ami alatt Alex a szüleivel járta a világot, vadászatokon vagy egyéb társasági eseményeken vett rész, amelyekre meghívták, a barátnőit látogatta, akik már férjnél voltak, sőt addigra több gyerekük is született, partikra járt, és az apjának segített a birtokukon. Jobban érdekelte a föld, mint a két bátyját, akik Londonba menekültek otthonról. William, az idősebb, úri életet élt, és szenvedélyesen érdekelték a repülőgépek. Geoffrey egy bankban dolgozott, esténként partikra járt, és mint hírlett, nagy szívtipró volt. Ők sem siettek a házassággal.

Geoffrey huszonöt éves volt, William, aki már gyakorlott pilótaként minden lehetséges alkalommal elment az Angliában és Franciaországban rendezett repülőversenyekre, betöltötte a huszonhetet. Alex azt gondolta, a fiúknak sokkal szórakoztatóbb az életük, mint neki, akit gúzsba kötöttek a nőkkel szembeni szigorú elvárások, az illendő viselkedésükre vonat-

kozó társadalmi szabályok. Ő volt a leggyorsabb lovas a megyében, ami bosszantotta a bátyjait és a barátait, kimagaslóan jó nyelvérzéke pedig kapóra jött a családi utazásokon.

Huszonhárom éves korára többször is járt New Yorkban a szüleivel, és az amerikai férfiakat liberálisabb felfogásúnak és szórakoztatóbbnak találta, mint azokat az angol fiatalembereket, akiket ismert. Szeretett politizálni a fivéreivel és az apjával, hiába intették, hogy ezt semmiképpen se tegye, amikor megvannak hívva valahova vacsorára, nehogy elijessze az esetleg udvarolni szándékozó férfiakat. A bátyjai megjegyzéseire meglehetősen élesen reagált.

– Nekem nem kell olyan férfi, aki nem tiszteli a véleményemet, vagy akinek nem mondhatom el azt, amit gondolok.

– Ha nem fogod vissza magad, és nem fékezed a lovak iránti szenvedélyedet, a végén vénlány maradsz – figyelmeztette Geoffrey, de közben mindkét bátyja büszke volt arra, hogy milyen bátor és intelligens, és milyen merészen, szabadon gondolkodik. A szüleik úgy tettek, mintha nem vennék észre, de titokban aggódtak, amiért még nem talált férjet, és nem is úgy nézett ki, mintha akarna.

Hitler minden beszédét meghallgatta a rádióban németül, és több könyvet is elolvasott róla. Az 1939-es nyár eseményeinél jóval korábban megjósolta, hogy a háború elkerülhetetlen. Ezen a nyáron már a testvérei és az apja is egyetértettek vele. Nyilvánvaló volt, hogy a háború mindenképpen bekövetkezik, és amikor szeptember 3-án elhangzott a hadüzenet, kétségbeestek ugyan, de nem lepődtek meg. Összegyűltek, hogy meghallgassák V. György rádióbeszédét, amely-

ben felszólított minden britet, hogy legyen erős, bátor, és védje meg az országát.

A Wickhamek a lakosság túlnyomó többségéhez hasonlóan azonnal reagáltak. Alex mindkét bátyja bevonult a Királyi Légierőhöz, Williamet mesterpilótaként a vadászparancsnoksághoz, Geoffrey-t pedig a bombázóparancsnoksághoz sorozták be. Egy percig sem haboztak, haladéktalanul jelentkeztek szolgálatra és kiképzésre, ahogy a legtöbb barátjuk. Ezt várták el tőlük, és ők készséggel eleget tettek a kötelességüknek.

Alex hetekig nyugton volt, majd azzal a bejelentéssel lepte meg a szüleit, hogy nem sokkal Willie és Geoff katonai kiképzésének kezdete után jelentkezett önkéntes elsősegélynyújtó ápolónői szolgálatra. A szülei is eldöntötték, mivel járulnak hozzá a háborús erőfeszítésekhez. Apja már túlkoros volt ahhoz, hogy beálljon katonának, de önként vállalkoztak arra, hogy hús londoni gyereket befogadnak a házukba. A kormány ugyanis szorgalmazta a gyerekek kitelepítését a veszélyes városokból, és sok szülő szeretett volna valahol vidéken biztonságos otthont találni a gyerekének.

Alex anyja, Victoria már hozzá is látott, hogy berendezze azt az épületet, ahol eddig a ház személyzete és a lovászok laktak. A férfi személyzet létszáma egyébként is erősen megcsappant a kötelező katonai szolgálat miatt, a nők számára meg találtak helyet a házban. A gyerekeknek emeletes ágyakat állítottak be. Úgy tervezték, hogy három szobalány és a faluból két lány segít majd a róluk való gondoskodásban, a helybeli iskola két tanára pedig órákat tart nekik, sőt rajtuk kívül Victoria is tanítja majd a gyerekeket. Re-

mélte, hogy Alex is részt vállal a munkából, de a lánya közölte, hogy Londonba megy, ahol teherautókat és mentőautókat fog vezetni, kórházakban segédkezik, és bármilyen feladatot adnak neki, szívesen elvégzi.

A szülei büszkék voltak rá, de aggódtak érte. Tartottak London bombázásától, és úgy gondolták, nagyobb biztonságban lenne itt, vidéken, a gyerekek körüli munkákat végezve. Wickhamék házában szegény és középosztálybeli gyerekeket akartak elszállásolni, és így tettek az országban másutt is a vidéki családok.

Alex gondosan tanulmányozta a lehetőségeit, mielőtt jelentkezett az elsősegélynyújtó ápolónői szolgálatra. Csatlakozhatott volna a többek között óvóhelyek, mobil kávéházak létesítésével, ruhacserék szervezésével foglalkozó Női Önkéntes Szolgálatokhoz, ahol irodai munkát kínáltak neki, de az nem érdekelt. Mehetett a tűzoltóságnak dolgozó szivattyúsok női egységéhez vagy a légvédelmi óvintézkedésekért felelősökhöz is. Kész volt őt fogadni a női szárazföldi hadsereg, hogy kiképezzék mezőgazdasági munkára, amiről a birtokuk jóvoltából már amúgy is sok mindent tudott, de nem akart Hampshire-ben maradni, inkább a városba kívánkozott.

A Kisegítő Területi Szolgálat több olyan munkát is kínált, amit szívesen csinált volna, például autóvezetést és közszolgálatot, de amikor felvette velük a kapcsolatot, csak irodai munkát ajánlottak, márpedig Alex nem akart beszorulni egy iroda négy fala közé. Valami fizikai munkát akart végezni. Beszélt a Női Kiegészítő Légierővel is a léggömbzár felállításáról, de a végén az elsősegélynyújtó ápolónői szolgálat látszott a leginkább neki valónak, és azt ígérték,

hogy ha már csatlakozott hozzájuk, más lehetőségek is adódhatnak számára.

A bátyjai sokat heccelték, amikor megírta nekik, hogy mire vállalkozott, és közölték vele, hogy szemmel fogják tartani, amikor Londonban lesz. Anyja sírt, amikor elutazott Hampshire-ből, és megígértette vele, hogy vigyáz magára. De közben már neki is ezer dolga akadt a náluk elszállásolt gyerekek körül. A legfiatalabb ötéves volt, a legidősebb tizenegy, és Alex úgy gondolta, anyjának sokkal nehezebb dolga lesz velük, mint amit neki Londonban kell majd csinálnia.

A háború kitörésének bejelentése után egy hónappal, októberben érkezett Londonba. A király újabb beszédben mondott köszönetet az egész országnak a háborús erőfeszítésekért. Alex úgy érezte, végre valami fontos dologban vesz részt, és minden pillanatát élvezte a legkülönbözőbb korú, más-más életutat bejárt, és az ország minden részéről ide érkezett nőekkel együtt teljesített egy hónapos kiképzésnek. Az egész olyan volt, mintha valaki egy szélesebb horizontú világra tárta volna ki az élete ajtóit és ablakait. Ezt szerette volna megtalálni az egyetemen, erre vágyott régóta. Egyik levelet a másik után írta a szüleinek és a bátyjainak, részletes beszámolókkal arról, hogy mit csinál, és mit tanul.

Geoff a kiképzése közben kapott rövid szabadság alatt Londonba utazott, és elvitte Alexet vacsorázni a Rulesba, az egyik kedvenc éttermükbe. Az emberek, látva, hogy mindketten egyenruhát viselnek, elismerően mosolyogtak rájuk. Alex izgatottan számolt be Geoffnek mindarról, amit elmondtak nekik. Már tudta, az első feladata ellátmányt szállító teherautók vezetése lesz; ily módon szabadították

fel a férfiakat arra, hogy valami komolyabb munkát végezzenek.

– Mindig arról ábrándoztam, hogy lesz egy teherautó-sofőr húgom – ugratta a bátyja. – Illik hozzád, Alex. Hála az égnek, hogy soha nem mentél férjhez.

– Jaj, fogd már be! – kiáltotta Alex nevetve, huncutul csillogó szemmel. – És nem „soha”, csak egyszerűen még nem mentem férjhez. Egyszer talán majd fogok.

– Vagy a háború után is megmaradsz teherautó-sofőrnek. Lehet, hogy megtalálod benne az igazi hivatásodat.

– És veled mi újság? Mikor kezdesz repülni? – kérdezte Alex tele aggodalommal, amit eddig kölcsönösen az ugratások mögé rejtettek.

– Hamarosan. Alig várom, hogy a pokolba bombázhassam a németeket. – Williamre már rábíztak hosszabb repüléseket. A két fivér mindig vadul versengett egymással, de William gyakorlottabb pilóta volt Geoffnél.

Jól érezték magukat együtt, mint mindig, és vacsora után Geoff kitette Alexet a szálláshelyénél. Már érvényben volt az elsötétítési rendelet, az ablakok mindenütt el voltak takarva. Óvóhelyeket építettek. Miután kihírdették a háborús rendszabályokat és feltételeket, Londonban lázas tevékenység kezdődött, és a város tele lett egyenruhás fiatalokkal. A jegyrendszer még nem lépett életbe, de az élelmezésügyi minisztérium már figyelmeztetett, hogy januártól jegyre adják a cukrot, a vaját és a szalonnát. Mindenki tudta, hogy az élet hamarosan gyökeresen megváltozik, de egyelőre minden a megszokott rendben folyt.

Az ünnepi ételek is jórészt ugyanazok voltak, mint mindig.

Útban vissza Alex szállása felé Geoff intette, hogy vigyázzon a nőcsábász férfiakkal, akik megpróbálják kihasználni az ártatlan fiatal nőt, aminek terhesség vagy nemi betegség lehet a következménye. Alex csak nevetett a bátyja szavain.

– Mama semmi ilyesmit nem mondott, amikor eljöttem otthonról.

– Ő ahhoz túl finom lélek. Talán nem gondolja, hogy szükség van rá, hiszen sokkal jobb nevelést kapta, semhogy illetlenül viselkedj – tette hozzá az idősebb testvérhez illő szigorú pillantással.

– És szerinted nem így lesz? – nézett vissza rá Alex felvont szemöldökkel.

– Ismerem a férfiakat. És ha beleszeretsz valami kanos csirkefogóba, rávehet olyasmire, amit aztán bánni fogsz.

– Nem vagyok hülye – közölte sértődötten Alex.

– Csak nem akarom, hogy valami bajod történjen. Soha nem éltél a városban, és nem ismertél olyan férfiakat, akikkel most majd bizonyára találkozni fogsz. Nagyon szemtelenek tudnak lenni – figyelmeztette Geoff ismét; el volt szánva, hogy megvédi a húgát.

– Mindig óvatos vagyok – hangzott a magabiztos válasz.

– Jó, csak ne felejtsd el, ha teherbe esel, megöllek... és összetöröd a szüleink szívét.

– Semmi ilyesmit nem fogok csinálni – felelte Alex, akit megdöbbsentett, hogy Geoff egyáltalán szóba hozta ezt a témát. – Dolgozni jöttem ide, nem férfit keresni magamnak, vagy bárrokba járni és leinni magam. – Tudta, hogy a szálláshelyükön néhány lány

minden újtukba kerülő katonával flörtölt. De ez nem az ő stílusa volt. – Talán inkább a hadsereghez vagy a légierőhöz kellett volna csatlakoznom, mint te és Willie. Gondolkoztam rajta. Lehet, hogy a végén meg is teszem.

– Az is elég, amit most csinálsz – nézett rá meleg mosollyal Geoff. – Az emberek csupa jókat mondanak az elsősegélynyújtó ápolónőkről, pedig a munka nagy része nem is ápolás. Nehéz fizikai munka. Csak ne rúgasd ki magad azzal, hogy visszabeszélsz a tanárnak vagy a feljebbvalódnak. Tudom, mikre vagy képes – ugratta Alexet ismét.

– Te is vigyázz magadra, nehogy a németek előbb kapjanak el, mint te őket – figyelmeztette Alex a bátyját. Aztán megölelték egymást, és a kollégium kapujában Geoff elvált Alextől. Éjfélre vissza kellett érnie a támaszpontjára.

Alex örült, hogy látta Geoffet. Hiányoztak a testvérei és a szülei, de boldog volt, hogy Londonban lehet, és olyan kiképzésben részesül, amivel hasznossá teheti magát. Alig várta, hogy elkezdhesse a munkát. Már majdnem befejeződött a kiképzése, és büszke volt, hogy ő is részese lehet a háborús erőfeszítéseknek, noha gyakran elgondolkozott azon, hogy nem kelle-e többet tennie ennél. Mindkét bátyja a RAF fejlett légitámaszpontjának erejének volt a pilótája, akiket Németország bombázására szándékoztak kiküldeni. A felderítő repülések rögtön a háború kitörésekor elkezdődtek, és Alex a bátyjai sokkal drámaibb közreműködéséhez képest szinte semmiségnek érezte, hogy teherautót vagy mentőautót fog vezetni. De legalább nem ülök otthon, Hampshire-ben, mondogatta magának.

Este, vacsora közben arról is beszélgettek, hogy karácsonyra hazamennek. Mindhárman szabadságot kaptak erre az alkalomra, és Geoff megkockáztatta, hogy talán ez lesz az utolsó lehetőség a közös ünneplésre. Izgatottan várták. Geoff bombázóparancsnokságán mások is készültek az ünnepre hazamenni. A feljebbvalóik az első háborús karácsonyra való tekintettel engedékenyek voltak velük. Volt hát mire várni. A háború mostanáig nem hozott nagyszabású akciót, vagy csak elvétve. Mindeddig főleg előkészületek és tervek készítése folyt, készülődés arra, ami jön.

Kanadából, Ausztráliából és Amerikából is érkeztek önkéntes munkára jelentkezők. Alex csoportjában is volt két kanadai és egy ausztrál nő. Örült, hogy megismerhette őket. Sokkal szabadabbnak és függetlenebbnek látszottak, mint az általa ismert angol lányok, ezért csodálta őket.

Amikor Alex, Willie és Geoff hazautaztak karácsonyra, Hampshire szinte semmiben sem különbözött attól, amilyen más években volt. A vidék is békésnek látszott. Az egyetlen változást az jelentette, hogy az elsötétítési rendelet értelmében le kellett takarni az ablakokat, így nem lehetett látni a házakban és az üzletek kirakataiban fényes lámpácskákkal világító, feldíszített karácsonyfákat. És Lyndhurstben, a kedvenc vásárvárosukban robbanásgátló szaggal ragasztották be az üzletek kirakatait. Benzint már csak jegyre lehetett vásárolni, az emberek ezért nem látogattak el a távolban élő családtagjaikhoz. De ennivaló bőségesen volt, és a karácsonyt ugyanúgy ünnepelték, mint korábban. Megteltek az éttermek

és a szállodák. Az emberek között a háború ellenére ünnepi hangulat uralkodott.

Több százezer gyereket küldtek Londonból vidéki otthonokba, és a kormány határozottan ellenezte, hogy az ünnepekre hazaengedjék őket. Szorgalmazták, hogy a befogadó családok tartsák a kicsiket vidéken, mert ha hazamennek, sok gyerek bizonyára nem akar majd ismét megválni Londonban élő szüleitől. A szülőknél is azt tanácsolták, hogy ugyanezen okból ne látogassák őket. És mivel a vonatközlekedést a minimálisra csökkentették, a vidékre küldött gyerekeknek bele kellett nyugodniuk, hogy ezt a karácsonyt a szüleik nélkül töltsék. Victoria és segítőtársai boldoggá akarták tenni számukra ezt az időt.

Wickhamék komoly erőfeszítéseket tettek azért, hogy a gyerekek jól érezzék magukat, és különlegesen szép karácsonyuk legyen. Victoria és a lányok minden gyereknek kötöttek és vásároltak valami ajándékot. Éjszakánként Victoria maga is későig fenn maradt, és minden gyereknek varrt egy-egy játék mackót. Amikor Alex hazaért, ő is beállt segíteni: utoljára ő kötött színes szalagot a mackók nyakába. Victoria minden gyereknek kötött egy pulóvert. Hozzá hasonlóan vidéken szinte minden nő folyamatosan kötött, és követte a kormány különböző javaslatait, amivel pénzt takaríthatnak meg a ruhákon. Bátorították, de nem erőltették az önmérsékletet.

Karácsonyeste Wickhamék két vacsorát készítettek. Egy korait a gyerekeknek, akik akkor kapták meg az ajándékaikat is. A mackókat meglátva sikítottak örömben. Csodával határos módon minden pulóver – a fiúké sötétkék, a lányoké piros volt – jó lett rájuk, és édességet is kaptak a lyndhursti bolttól.

Később a család is leült az ebédlőben, hogy elkölt-sék a hagyományos karácsonyi vacsorájukat. Most is, mint mindig, ünneplőbe öltöztek, a férfiak szmoking-ba, a nők estélyibe. Gondosan kiválasztott ajándéko-kat adtak egymásnak. Victoria rózsaszín mohair puló-vert kötött Alexnek, és mellé egy pár, a szeme színével megegyező világoskék zafír fülbevalót ajándékozott neki. A vacsora után, éjfélkor adták át egymásnak az ajándékaikat. Alex egy nagy méretű, divatos táskát vett Londonban anyjának, amibe beleférnek majd az élelmiszerjegy-tömbök, de még a kötése is. A méretes táskák nagyon népszerűek voltak Londonban, egyik első jeleként annak, hogy a háború következtében a divat is változóban volt.

Karácsony napjának reggelén Alex újabb skanda-lummal sokkolta a családját: a villásreggelinél nad-rágban jelent meg, ami a legújabb divatőrület volt Londonban. A bátyjai elszörnyedve, a szülei meg-döbbenve néztek rá.

– *Mi ez?* – kérdezte William nem titkolt rosszallás-sal. Alex reggel kilovagolt, és épp csak annyi ideje ma-radt, hogy átöltözzön. – Az egyenruhádhoz tartozik?

– Nem – felelte Alex rendíthetetlen nyugalommal.
– Ne légy már ilyen régimódi. Mindenki ezt hordja.

– Nekem pedig szoknyát kéne viselnem? – rán-colta a homlokát a bátyja.

– Csak ha akarod. A nadrág kényelmes és prakti-kus. Gabrielle Chanel évek óta ilyet hord Párizsban. Nagy divatja van. Különben is, te is hordod, én miért ne tehetném?

– El tudod képzelni, hogy mama nadrágot visel-jen? – William ezt úgy kérdezte, mintha anyjuk nem lenne a szobában. Apjuk elmosolyodott.

– Remélem, nem. Édesanyátok gyönyörű ebben a ruhában. – És gyengéden a feleségére nézett. – Ha Alex ki akar próbálni egy új divatot, itt megteheti. Senkit sem bánt meg vele.

William zavarba jött apjuk nagylelkűségétől, Geoff pedig elnevette magát.

– Helyes, Alex! Williamre ráfér egy kis fellazítás – mondta. Alex frizurája is új volt. A copf helyett, amit kislány kora óta hordott, hosszú szőke haját kis kontyba csavarta a tarkóján, és élénkpirosra festette a száját, ami szintén újdonság volt. Három Londonban töltött hónap után felnőttebbnek, tapasztaltabbnak és még gyönyörűbbnek látszott.

– Azért hordanak a nők egyenruhát, hogy ne mutatkozzanak ilyen nevetséges öltözékben, mint ez – kötötte az ebet a karóhoz William. – A nadrág a férfiaknak való, a ruha és a szoknya a nőknek. Úgy látszik, Alex összezavarodott – közölte mereven és elutasítón. Sokkal konzervatívabb volt, mint az öccse.

– Ne légy már ilyen vaskalapos – róttá meg Geoff, és végre William is engedett a szigorából. Jóízűen nekiláttak a fácánból és libából készült villásreggelinek. Az ebédlőben, ahol a falakról az ősök portréi néztek le rájuk, nehéz volt elhinni, hogy odakint háború zajlik. Az asztal mellett ülve csak az volt szokatlan, hogy mivel a nekik dolgozó fiatalemberek bevonultak a fegyveres erőkhöz, a szobalányok szolgáltak fel, ami a háború előtt nem lett volna helyénvaló. Most azonban így hozta a szükség. A szomszédos városokban minden nő végzett valami önkéntes munkát, vagy csatlakozott a Kiegészítő Területi Szolgálathoz, a Női Önkéntes Szolgálathoz vagy a Királyi Figyelő Testülethez. Valamilyen módon mindenki kivette a részét

a háborús erőfeszítésből, de egy olyan békés napon, mint a karácsony, ebből semmi sem látszott, leszámítva az ablakok elsötétítő tábláit és függönyeit.

Napközben a szalonban felállított karácsonyfa fényesen ki volt világítva, és előző nap behozták a gyerekeket, hogy megcsodálhassák. Ámulva nézték, hogy milyen magas, és milyen pazarul fel van díszítve a családban évek óta őrizgetett gyönyörű díszekkel, a fa csúcsán a régimódi angyallal.

Miután ettek, sétára indultak együtt, és eközben nem beszéltek a háborúról. Szeptember óta semmi új és drámai esemény nem történt, azt leszámítva, hogy október végén Anglia felett lelőtték az első német repülőgépet, egy Heinkel He III bombázót. Winston Churchill következetesen és nyíltan beszélt arról, hogy mi következik.

De Wickhamék a parkban sétálgatva a helyi hírekről beszélgettek. A fiúk elől haladva tréfás történetekkel szórakoztatták egymást, Alex pedig egy darabig a szüleivel tartott, hozzájuk igazítva a lépteit, azután csatlakozott a fivéreihez. Victoria élvezte, hogy gyerekekkel lehetnek együtt Hampshire-ben, de bevallotta, hogy rengeteg munka van ezzel a sok gyerekkel, akikért felelősséget vállaltak. Mindeddig nem okoztak gondot neki, és már a honvágy sem gyötörte őket úgy, mint kezdetben.

– Miről beszélgettek? – kérdezte Alex Willie-től és Geofftól, amikor utolérte őket. Még mindig nadrágban volt, ami úgy felhaborította idősebb bátyját.

– Gyors repülőgépekről és laza erkölcsű nőkről – csipkelődött vele Geoff.

– Hagyjalak magatokra benneteket?

– Dehogy! Jól viseled magad Londonban?

– Természetesen – felelte Alex, emlékezve Geoff tanácsára. De csakugyan jól viselte magát. Végezte az önkéntes munkát és a feladatokat, amiket rábíztak. Eddig többnyire járművet kellett vezetnie. Kötelességtudó, megbízható és jó sofőr volt. Tizenhét éves korában tanította meg autót vezetni az egyik lovász, azóta vezetett Hampshire-ben. – És ti jól viselkedtek? – kérdezte, mire William bólintott, de Geoff habozni látszott.

– Nem fogok a szerelmi életemről mesélni a kishúgomnak – mondta nevetve, mire mindkét testvére a szemét forgatta.

– Ne hencegj – felelte Alex mosolyogva.

– Valószínűleg csak fantáziál – kuncogott William.
– Melyik nő viselné őt el?

– Rengeteg – jelentette ki Geoff magabiztosan, majd kergetni kezdte a másik kettőt a fák körül, ahol gyerekkorukban fogócskáztak. Volt valami hihetetlenül békés és testet-lelket erősítő abban, hogy itt lehettek Hampshire-ben, az otthonukban. Mindannyian szerették. Alex ugyan unalmasnak találta, amikor itthon lakott, de most, hogy Londonban élt, ajándéknak érezte, hogy hazajöhetett, és így voltak vele a többiek is.

A szülei mosolyogva nézték, ahogy a fák között kergetőznek, mint a gyerekek. Ismerős kép volt. Edward átkarolta a feleségét, akit egy pillanatra elfogott a rémület és az aggodalom a biztonságukért, és Edward megérezte, mire gondol. – Minden rendben lesz velük – súgta neki, mire Victoria könnyes szemmel bólintott. A félelemtől összeszorult a toroka. Reménykedett, hogy a férjének igaza van.

Amikor sötétedni kezdett, visszamentek a házba.

Kicsit később meglátogatták a gyerekeket, akik a rájuk vigyázó lányokkal együtt játszva töltötték a napot. Az egyik tanítónő is velük volt egész nap, mivel a saját fiai a túl távoli támaszpontjukról nem tudtak hazajönni karácsonyra. A londoni gyerekek áldást jelentettek mindannyiuk számára.

Elsőként William utazott el karácsony után három nappal. Vissza kellett térnie a támaszpontjára, de nem volt szabad elmondania nekik, hogy miért. Geoff szilveszter reggelén ment el egy korai vonattal; tervei voltak szilveszterre Londonban. Miután elköszönt a szüleitől és megpuszilta a hűgát, megígérte neki, hogy hamarosan újra elviszi Londonban vacsorázni.

Alex újév napján utazott el. Aznap éjjel járt le a szabadsága. Anyja egy percig magához szorította, aztán egyenesen a szemébe nézve mondta:

– Légy óvatos, Mr. Churchill azt mondja, a helyzet hamarosan durvulni fog. – Victoria hitt Churchillben.

– Rendben vagyok, mama. Kiképeznek bennünket mindenre, és ma már mindenütt vannak óvóhelyek. Mihelyt megszólalnak a légoltalmi szirénák, a légóparancsnokok mindenkit leküldenek a föld alá.

Victoria könnyes szemmel bólintott. Csodálatos karácsonyuk volt, imádkozott, hogy ne ez legyen az utolsó, amikor így együtt vannak mindannyian. Itt, a csendes, békés Hampshire-ben nehéz volt elhinni, hogy háború van, az a gondolat pedig egyenesen elviselhetetlennek tűnt számára, hogy a gyerekeit vesztély fenyegeti, és elveszítheti valamelyiküket.

Alex még egyszer megölelte, aztán búcsút intett, és az egyik öreg gazda kivitte az állomásra. A szülei a ház előtt állva integettek utána, és Alex még látta,

ahogy a londoni gyerekek odafutnak hozzájuk, körülveszik őket, és anyja azzal a gyengéd mozdulattal, amit úgy szeretett benne, megsimogatja az egyik kisfiú fejét. Tudta, hogy ez a kép örökre belé fog égni, bárhol legyen is. Amikor a ház eltűnt a szeme elől, elfogta az izgalom: indul vissza Londonba, ahol a dolgok történnek. Alig várta. A vonatra felszállva integetett az öregnek, aki kihozta az állomásra; és a szerelvény pár perc múlva mozgásba lendült, a Lyndhurst állomás pedig eltűnt a távolban.